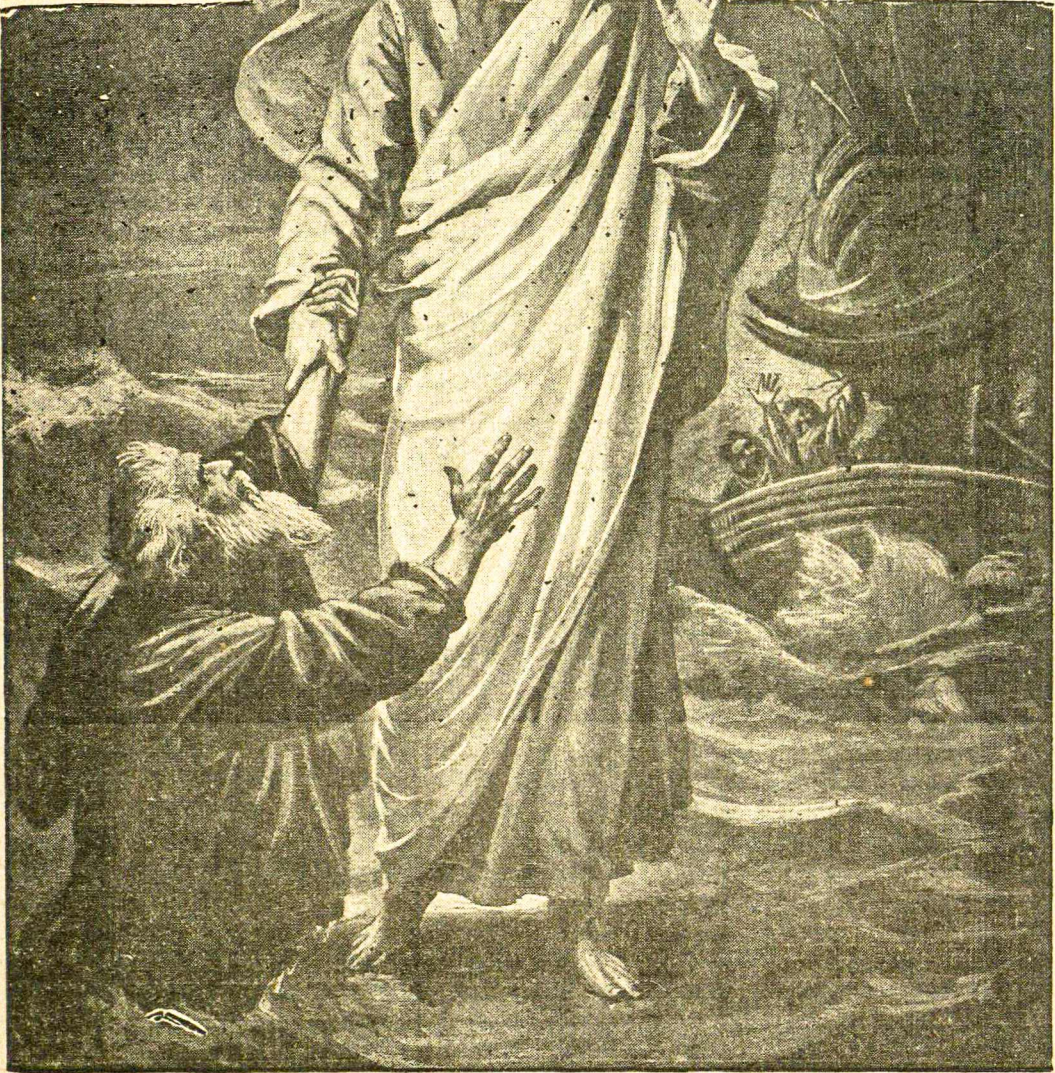

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 32. Metai XVI

Rugpiūčio-Aug. 8, 1936

TĒVU MARIJONU REMEJU SAVAITRAŠTIS

X SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E V A N G E L I J A

Luko 18, 9—14.

A NUO METU Jėzus pasakė kaikiuriems pasitikintiems savimi, kad jie esą teisūs, ir niekinusiems kitus šitą prilyginimą: Du žmogų įėjo į bažnyčią melstūsi, vienas parisiejus, o kitas muitininkas. Parisiejus atsistojęs meldėsi sau vienas taip: Dieve, ačiū tau, kad aš neesu kaip kiti žmonės, plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taipogi kaip šitas muitininkas. Alkinu save du sykiu savaitėje, duodu dešimtines visų dalykų, kuriuos turiu. O muitininkas, stovėdamas atstu, nedrįso nei akių pakelti į dangų, bet mušėsi sau į krūtinę ir sakė: Dieve, pasigailėk manęs nusidėjėlio: Sakau jums, šitas ėjo į savo namus išteisintas, o anas ne; nes kiekvienas, kurs aukština save, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas.

L E K C I J A

I Kor. 12, 1—11.

B ROLIAI, Jūs žinote, kad būdami pagonys, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nėviena, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jėzui; ir nėviena negali pasakyti: Viešpats Jėzus, kaip tik šventojoje Dvasioje. Dovanos, tiesa yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apsirėškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios žinojimo kalba; kitam tos pačios Dvasios tikėjimas, kitam tos vienos Dvasios gydymo dovana; kitam stebūklų darymo, kitam pranašystė, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

Nedarbo Sūkuryje

Kun. A. T. (Samata)

A TSILANKIUSIAM Chicagon ar vietiniams pasitaikė ne vieną kartą eiti pėkščiam ar važiuoti Madisono gatve. Šiaurvakarinėje pusėj nuo Canal gatvės yra C. and N. W. geležinkelio stotis, iš kurios mišraus luomo ir turto piliečiai keliauja į Jungtinių Valstybių vakarines dalis įvairiais tikslais ir reikalais. Šiaurvakarinėje pusėj riogso Chicagos Daily News dienraščio aukšti rūmai, veriantieji padanges. Žmonių veidai rodo turta ir pasitenkinimą ar rūpestį, didžius siekinius ir pasiryžimus.

Žengiant Canal gatve tiesiog į pietus ties Monroe ir Adams gatvėmis matai žmonių būrius, stovinčius ar besitrinančius šalygat-

vėse. Jų veidai saulės nukėpinti, bado ar alkio nualpinti; drabužis nuskuręs, apdrisęs. Išbadėję ir vargų suspausti laukia ir žvelgia: gal pamatys iškabą Darbo Agentūrų languose, reikalaujant darbininko. Tų agentūrų pilna. Geležinkelių bendrovės užlaiko veltui biūrus gauti darbininkų geležinkeliams tiesti ar taisyti. Tačiau, daugumoje užlaiko tuos biūrus dykūnai ir šalapatuliai, tykantieji iš bedarbio išgauti nemenką duoklę, duodant prižadą: "Ateik rytoj; geras darbas ir gera mokestis." Ir taip gyvėna vienais prižadais. Bedarbis, gaunąs darbą už prastą atlyginimą, ir džiaugiasi ir patenkintas: juk reikia valgyti ir gyventi.

Į vakarus Madisono gatvės ties Desplaines, Jefferson, Union ir Racine gatvėmis — tas pats. Būriai juda, lyg tamsi jūra ar trinasi šalygatvėse. Ne vienas elgėtauja penktuko kavai ar nakvynei. Valgyklos pigios: valgis prasčiausias. Nakvynės pigios: guoliai pilni blakių ir utelių; dangalai suodini. Kurs turi centų keletą — gerai: pavalgys ir gaus guolį; kurs neturi — reikės prasistumdyti kokioj dulkėtoj užkeigoj ar tamsiame ir dvokiančiame užkampy, o gal turės eiti į paežerį Granto Parke pernaktoti ant tuščio kieto suolo ar numintoje žolėje, pasitiesus laikraštपालाकि.

Į šiaurę ties Desplaines ir Randolph gatvėmis nuo Madisono gatvės matosi Kryžius, spindas tamsumoje aukštai. Tai Šv. Kryžiaus Labdarybės misija, užlaikoma katalikų aukomis. Čia daugelis gauna nakvynę, pašalpą ir drabužį; kartais gauna ir darbo. Ne vienas lietuvių skurduolis ar varginga šeimyna gauna iš čia paspirtį, pašalpą.

Tai nedarbo reginys Chicagos mišino miesto vienoj tik dalyj. Negeriau ir State viešvėje, pažvelgus nuo Harrisono gatvės iki Vienuolikta. Kitose miesto dalyse matai tą patį reginį.

Žvelgiant į tą bedarbių minią — išalkusią, nualpusią, ištroškusią, liguistą ir laukiančią geresnio rytojaus, atrodo iškrikusi minia be vado, ir palikta lyg avys be piemens. Kurnekur gatvės kertėj pasirodo rėksnys, pasistiebę ant statinės ir garsiai bešaukiąs išgriauti šį pasaulį iš pat jo pamatų ir klausytojams bežadąs jo vieton įkurti proletariškąjį rojų. Iš minios, lyg ežero įsiutusios nesuvaldomos vilnys, pasigirsta ir keiksmi ir išmetinėjimai; girdi įvairias dejonas, sielvartavimus ir nusiskundimus.

Čia, kaip tik prisimena įspūdingas vaizdas iš senovės laikų, kai Didis Mokytojas iš Nazareto paliepė išėlusios jūros pražūtingoms bangoms nutilti; ir pasidarė tylą ir žvėjams nebebuvo išgasties, ir visi nusiramino. Ir, šiandien, jei Didis Mokytojas atsilankytų gyvas Savo Asmenim į Chicagos miestą, Jis nuramintų tuos bedarbių neramius būrius, suburtų tą iškrikusią minią, ir nepaisydamas Savo nuovargio, visus, iš tolo ir iš arti, pakviestų Grantu Parkan, į Michigano paežerį, kad atsivėdintų nuo kai-

tros; kad išgydytų tuos, kurie išgydymo reikalingi; kad paguostų nusiminusius ir padrasintų sielvartų ir abejonių apimtus; kad priduočiau gyvumo nusilpusiems ir atgaivintų prarastas spėkas; kad kalbėtų ir primintų Dievo Karalystę užmiršusiems ją ar atsimeteliams ir paklydėliams; kad pamokintų silpnuolius ar nusidėjėlius palaidoti nuodėmingą praeitį ir pradėti gyventi naujuoju padoriu ir tikslu gyvenimu.

Ir toji minia, nepasikeisdama, ir, visi, nežinia, kaip ilgai išbūtų, besiklausydami Didžiojo Mokytojo nenusibostančiųjų gražių mokinių, ir neatsigėrėdami už patiektas visas malones. Tačiau, Jis, patyręs, kad tie žmonės gal alkani, susirūpintų, ir, pasivadinęs mokytinis, kaip anuose laikuose, tartų: "Gaila man minios, nes štai jau trys dienos su manim nevalge. Jei aš paleisiu juos namo nevalgusius, jie apalps kelyje, nes kai kurie yra atėję iš tolo." Ir, jei nebūtų duonos iš kur imti, neabejojama, kad Didis Mokytojas pakartotų duonos padauginimo stebuklą. Ir visi valgytų ir prisisotintų: būtų patenkinti ir dėkingi.

Šiandien nereikalinga, kad Didis Mokytojas asmeniai atlankytų mus, nes pilnoje tikrenybėje Jis yra gyvas Eucharistijoje Savo Kūnu ir Krauju ir visa Dievybe. Ir nereikalinga atkartoti duonos padauginimo stebuklo, kuriuo Jėzus Kristus suteikė Pirmutinę Komuniją Savo mokytinis ir pasauliui. Devyniolika amžių jau praslinko nuo Didžiojo Ketvirtadienio Paskutinės Vakarienės, kurioje duona virto Viešpaties Jėzaus Kūnu, o vynas Jo Švenčiausioju Krauju. Toje Vakarienėje Išganytojas įvykdė Švenčiausiojo Sakramento Įstatymą. Ir Bažnyčios Aukūro Švenčiausiam Sakramente reikalinga ieškoti vidaus ir sąžinės ramybės.

Tikintysis tai žino; svyruoklis paabejos; atsimetėlis pasityčios. Tačiau, jei imsime patį gyvenimą, matysime priežastį — dėl ko šiose dienose gimė toji nedarbo pasiauba, dėl ko minioje įsivyravo neapykanta, neramumas, keiksmi ir piktažodžavimai. Atsitolimas ir nukrypimas nuo Didžiojo Mokytojo mokymų pildyti paliktas tiesas pagreitino išisaknėti ir prasiplėsti visiems blogumams, kaip ekonominis, taip socialiniam ir politiniam. Tikybinis atšalimas, nepaisymas

principų Kristaus meilės ir teisingumo ir tiesų, atsidavimas geiduliams ir lėbavimui ir ištvirkimui — padaugino negeistiną vargą ir sielvartą ir ašarojimą. Žmonės daugumoje labiau susirūpinę pasauliniais dalykais ir mažai tesidomi svabesnėmis pareigomis.

Pasaulis mėgino panaikinti Dievą, Kurs sutvėrė ir valdo visatą. Vieni norėjo pamiršti, kad yra Dievo ir Dievui sutverti, kad turi nemirtingą sielą, skirtą eiti dangun ar pragaran. Antriems nesmagu prisiminti Paskutinį Teismą, kuriame Dievo Akivaizdoje reikės atskaitą iš visų minčių, žodžių, darbų, dvasinių ir protinių dovanų ar materijalinio ir finansinio įgyto lobio bei turto. Daug atsisako tarnauti, garbinti ir mylėti Dievą labiau už viską kitą ir visada. Įsivyravusio šių dienų pagonizmo dievaičiais yra turtas, pavydas, ištvirkimas ir geidulingumas. Pasaulis pamiršta Patį Kristų, Didį Mokytoją iš Nazareto. Tačiau, kad išrištų nedarbo problemą ar pagerintų socialinį nuopuolį, reikalinga pačiam pasauliui sugrįžti pas Kristų ir persiimti patiektais Jo mokymais, kaip aiškina ir išdėsto Katalikų Bažnyčia.

Siūloma įvesti penkių dienų savaitę ar šešių valandų dieną, o dvasiniam bei religiniam apsnūdimui reikalinga daugiau laiko pašvęsti dvasiniam bei religiniam gyvenimui. Religija turėtų būti ne vien tik sekmadienio pareiga, bet ir įgyvendinta kasdienio gyvenimo prievolė. Tik skaisti, kilni, sąžininga ir tobula tikėjimo ir religijos įtaka gali atitaisyti ekonominį ir socialinį skurdą.

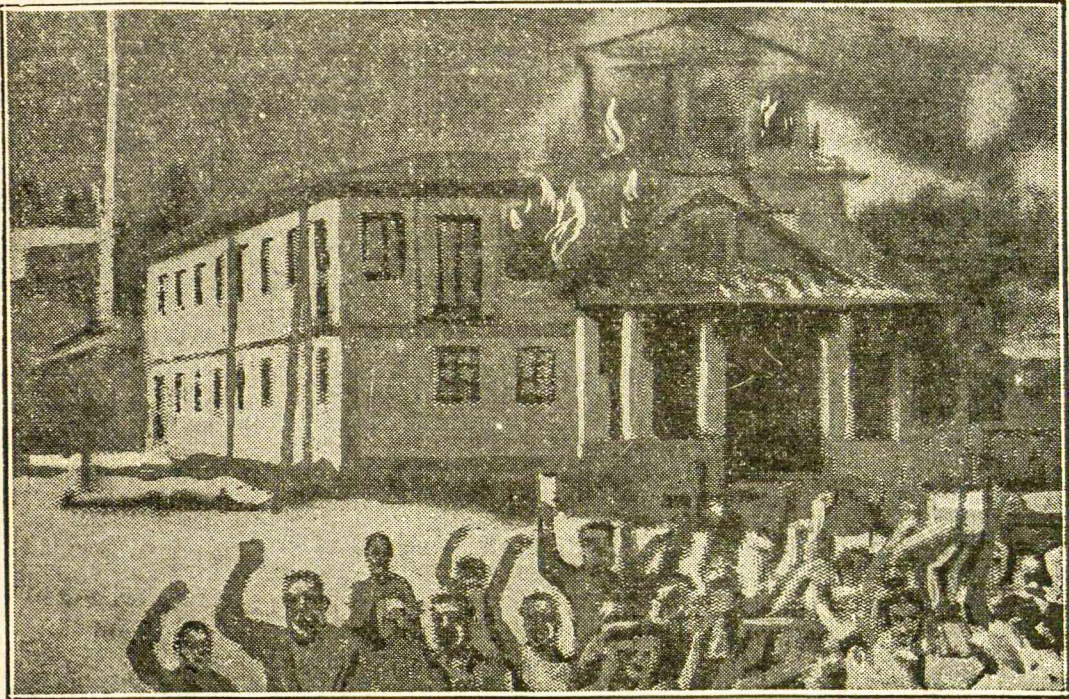
Šių dienų nedarbo sukuryje, matant tiek vargų ir dejonių, sielvartų ir ašarų, nuskurimo ir nusiminimo, turėtume labiau persiimti Kristaus dvasia, tapti tikrais krikščionimis ir atidaryti krikščioniškąją labdarinąją širdį. Pirmieji krikščionys buvo žinomi iš jų dievotumo ir tiesos ir meilės. Juk Pats Jėzus Kristus mokino: “Aš jums duodu naują įsakymą mylėti kits kitą, kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs kits kitą mylėtumėte. Iš to visi pažins jus... jei turėsite meilę kits kito.” — “Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apkrauti, ir aš atgaivinsiu... Mano jungas saldus ir mano

našta lengva.” — Ir neveltui Išganytojas pasisakė esąs ir *Kelias* ir *Tiesa* ir *Atsikėlimas* ir *Gyvenimas*.

“Dievo Reikia Labiau Klausyti, Kaip Žmonių”

Senuose krikščionių raštuose pasakojama, kad pirmaisiais krikščionybės amžiais vieną Romos kariuomenės legioną (pulką), sudarę vieni krikščionys (per 6000 žmonių). Iškilus karui, ciesorius įsakęs visai kariuomenei, išeinančiai į mūšius, pasimelsti pagonų dievams ir jiems paaukoti savo žygį. Tada krikščionių karių vadas Mauricijus nuėjęs pas ciesorių ir taręs: “Ciesoriau! Mes esame krikščionys ir norime krikščionimis būti. Mielai mes eisime į karą ir ištikimai kausimės, bet dievams nesimelsime.” Išgirdęs tai ciesorius, baisiai supyko ir nežmoniškame įnirtime įsakė: “Iššaukti visų karių akivaizdoje kiekvieną dešimtą krikščionį ir ten pat kardu nukirsti!” Taip ciesorius norėjo nugąsdinti kitus krikščionius ir priversti juos nusilenkti stabams. Deja, ciesorius apsiriko. Ištikimieji Kristaus sekėjai nenusigando žiaurios mirties dėl savo Dieviškojo Išganytojo. Tada ciesorius vėl įsakė nukirsti kiekvieną dešimtą krikščionį karį. Taip lavonas krito ant lavono. Mauricijus ir dar du jo draugai karininkai ėjo nuo kario prie kario ir stiprino juos dvasia. “Broliai, laikykitės tvirtai tikėjimo,” sakė jie. “Žiūrėkite, mūsų draugai jau pasiekė garbingą vainiką. Argi mes būsimė už juos bailesni ir silpnesni? Mes nutarėme savo gyvybę aukoti už ciesorių. Dar labiau mes turime aukotis už Kristaus karalystę...” Visi kariai krikščionys nutarė mirti už tikėjimą ir Kristų. Jie pasiuntė ciesoriui atsakymą, kad jie esą ne tik ciesoriaus, bet ir Dievo tarnai, todėl jie turi būti ištikimi ne vien ciesoriui, bet ir Dievui. Sekdami savo brolių pėdomis jie daugiau klausysią Dievo, negu žmonių, kurie, kaip šiuo atveju ciesorius, liepią vietoje tikrojo Dievo garbinti stabus ir netikrus dievus. Tai išgirdęs, ciesorius visai įnirto ir liepė išžudyti visą krikščionių legioną.

ŽIAURŪS KATALIKŲ BAŽNYČIOS PERSEKIOJIMAI ISPANIJOJE

Ši nuotrauka padaryta šalia Madrido, kur radikalai padegę bažnyčią krikštauja ir saliuotuoja tarptautiniu komunistišku būdu. Kaip čia matome, visoje Ispanijoje, kur radikalai vyrauja, bažnyčios deginamos, vienuolynai ir katalikiškos mokyklos užgrobiamos. Visoje Ispanijoje katalikai kenčia žiaurius persekiojimus.

“Trečiasis Įsakymas stovi prieš Ketvirtąjį”

Vienas tėvas mėgdavo sekmadieniais darbuotis. Vieną sekmadienį, kai jo sūnus ne seniai buvo priėmęs Pirmąją Komuniją, tas negerasai tėvas liepė sūnui dirbti sunkų darbą. Bet vaikiukas nenorėjo tėvo klausyti. Tada supykęs tėvas sako: “Ar tu nesimokei iš katekizmo ketvirtojo Dievo įsakymo, kuriuo įsakoma vaikams klausyti tėvų?!” — “Mano tėve,” drąsiai atsiliepė sūnus; “Dievas davė ir trečiąjį įsakymą, kuriuo įsakoma sekmadienį švęsti. O juk trečiasis Dievo įsakymas stovi prieš ketvirtąjį. Kas nenori laikyti trečiojo Dievo įsakymo, kaip jis gali įsakyti, kad būtų laikomas ketvirtasis.” Toks mažo vaiko atsakymas labai sujaudino seną tėvą. Giliai apsvarstęs tą dalyką, jis paskui ne tik sūnaus nebevertė dirbti sunkius darbus šventomis dienomis, bet ir pats metė tą blogą ir nuodė-

mingą paprotį ir per visą savo likusį gyvenimą uoliai lankė šventadieniais bažnyčią.

Mažoji Karžygė

Per Prancūzijos revoliuciją Liono mieste vienas tėvas vardu Dellegace, buvo suimtas ir gabenamas į Paryžių. Mažoji jo dukrelė jokių būdu nesutiko atsilikti nuo tėvo. Dienos metu ji bėgo šalia vežimo, kuriame buvo gabenamas jos tėvelis, ir savo malonia šypsena stengėsi jį raminti. Vakare pralenkdavo važiuotuosius ir parūpindavo tėvui nakvynę ir užkandį. Paryžiuje atsisveikino prie kalėjimo vartų su brangiuoju tėve, ir per tris mėnesius kasdien eidavo į teismą prašyti tėvui pasigailėjimo. Tėvui gresė mirties bausmė. Pagaliau žiaurieji revoliucionieriai pasigailėjo mažosios mergytės ir paleido iš kalėjimo jos tėvą. Vargšė mergytė buvo tiek išvargusi ir nusilpusi, kad pakeliu į Lioną mirė.

Vaikeliai ir Šv. Komunija

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

TARP ŽMONIŲ pasitaiko klausimas, ar vaikeliai sugeba ir gali išpildyti tas dvi reikalingas ir tikslingas sąlygas, būtent, *ar jie yra malonės stovy ir ar turi tinkamą intenciją*, kad vertai priimti Šv. Komuniją? Tačiau, dėl ko gi mes turime abejoti apie tai? Jei palyginimas turi būti įsteigtas, pavelykime sakyti, kad nekaltieji vaikai yra didesnėje Dievo malonėje, nekaip jų vyresnieji, kurie gan ilgai jau gyveno ir yra apgaubti pasaulinės įtakos. Tai buvo apie tuos mažus vaikelius, kad mūsų Išganytojas tarė: „Leiskite mažutėliams eiti pas Mane ir nedrauskite jiems, nes *tokių Dievo karalystė.*“ (Mork. X, 14).

Imant patį tikrumą, vaikelių gamtiškas bei prigimtas paprastumas ir nekaltumas iškilsta viršum suaugusių pasaulinių žmonių, atsidavusių įvairioms sūpnėbėms. Su gera intencija reikia atsiminti, jei vertai priėmus Šv. Komuniją, reikalinga atmesti tuštumą, puikybę, žmonių gyrių, apsnudimą, apsileidimą, ir t. p. Tokių apsireiškimų, kurių gana yra pas suaugusius, mažai tesimato vaikeluose, atsižvelgiant į jų nekaltą atvirumą ir nuoširdumą. Taigi, vaikeliai gali juo tinkamiau nekaip suaugusieji išpildyti tas dvi reikalingas sąlygas, kad vertai ir kasdieniai priimti Šv. Komuniją. Ir kas gi gali juos atitraukti nuo to dangiškojo maisto ir pastiprinimo, kurs taip reikalingas jų dabartiniame ir vėlyvesniame gyvenime?

Jei atsižvelgti į vaikelių neišmaningumą ir vaikiškumą, kaip kai kurie bando jiems primesti, mes po ranka turime atsakymą iš Romos (rugs. 15 d., 1906), kuriamė sakoma, kad į tokį užmetimą nereikia kreipti didelės atydos (nimis urgenda non est). Tuo atžvilgiu tame iš Romos dokumente su patvirtinimu kvočiami pagarsėjusio kanauninko de Seguro reikalingi sekanti žodžiai:

“Vaikeliai gali ir turi dažnai, kaip ir suaugusieji, eiti prie Šv. Komunijos. Mūsų Išganytojas nereikalauja iš vaikelių daugiau

nekaip jie gali Jam duoti, ir Jis supranta jų visą padėtį. Tačiau, Jis taip pat žino daug geriau nekaip mes, kad nekaltybė iš visų turtų yra brangiausia, kad nelabasis tyko tą vaikelių turtą išvogti jų ankstyboje vaikystėje, ir kad vien Šv. Komunija tegali juos apsaugoti nuo priešo žabangų... Tiksliai priimant Šv. Komuniją yra ganėtina vertai priimti mūsų Išganytoją *su gera ir tinkama intencija*. Ir tos geros intencijos vaikeliai turi tiek, kiek ir suaugusieji. Ir prityrimas rodo, kad tyriausias nuoširdumas yra valioje vaikelių, kurie priima pirmąją Šv. Komuniją. Tai patinkama ir meilinga Jėzui Kristui, nes jie trokšta Jį turėti savo jaunutėse ir nekaltose širdyse. Tat, dėl ko gi Jo neduoti vaikeliams! Labai dažnai vaikeliai yra tinkamiau prisirengę Jį priimti nekaip mes patys, kurie neįvertiname pilno maldingumo ir dievotumo. Neišmaningumas nėra kliūtis eiti prie Šv. Komunijos... Vaikeliai yra vaikiški. Taip. Betgi jie yra *geri ir mylinti*. Ir dėl tos priežasties, kad jie reikalauja meilės, ir yra reikalinga meilei duoti tinkamo ir atsakomo maisto. Mes turime dėti visas pastangas, kad vaikeliai mylėtų Jėzų Kristų, ir dėl to, juos dažnai su Juomi suartinkime. Jų mažos klaidos, nors tikrai būtų, bet tas tikrasis pamaldus pratimas, būtent, dažnoji Šv. Komunija, *prilaikys tas klaidas, kad netaptų nusikaltimais*.

Taigi, tėvai ir auklėtojai, rūpinkitės visu uolumu mažus vaikelius pratinti dažnai ir kasdieniai priimti Šv. Komuniją, atsimindami, ką jų Maloningasis Mylėtojas yra pareiškęs: „Leiskite vaikelius eiti pas Mane ir neginkite, nes *tokių yra Dievo karalystė.*“ (Luk. XVIII, 16), o už tas jūsų uolias pastangas nuo Išganytojo apturėsite gausų užmokesnį ne vien čia, žemėje, bet ir Dangaus karalystėje, kur, po atsiskyrimo iš šios ašarų pakalnės, su jais kartu galėtumėte matyti Dievą veidas į veidą, ir nesibaigiamoje laimėjo Jį amžinai garbinti ir šlovinti per visus amžių amžius.

PADAVIMAS APIE STEBŪKLINGĄ RAZMŲ KOPLYTĖLĘ

VAŽIUOJANT iš Varnių į Kaltinėnus, pakelyje, apie 3-4 klm. pas Razmų kaimą iki šiai dienai stovi graži mūro koplytėlė. Pasakojama, kad gyvendamas Varniuose garbingos atminties Vyskupas Valančius mėgdavęs laisvalaikiais dažnai ją atlankyti ir skatinęs apylinkės gyventojus ją puošti. Netik apylinkės kaimų gyventojai, bet ir iš toliau lankydavę koplytėlę, ją gėlėmis puošdavę ir melsdavęsis. Kartą mergaitė iš netolimo kaimo Senųjų Varnių bažnyčioje girdėjusi kunigą sakant pamokslą, kad žmogus, maldaudamas Dievo Apvaizdą, visada gali išprašyti sau visokių iš Jo malonių. Tai toji mergaitė labai pradžiugusi ir tvirtai pasiryžusi per tris mėnesius kiekvieną vakarą aplankyti tą koplytėlę ir per Šv. Panelės užtarymą prašyti, kad Dievas padėtų ištekėti jai už slaptai mylimo kažkokio dvarininko sūnaus. Lankiusi tris mėnesius, maldavusi Dievą, kad jos noras išsipildytų, tačiau kaip nieko, taip nieko. Savo mylimąjį galėdavusi tik bažnyčioje pamatyti ir juo pasidžiaugti ir paskui per visą savaitę vėl jo nematydavusi. Kiek laiko taip pasikanikusi ir galvojusi, kad Dievas visvien jos maldos neišklausė, ji savo tikslo nepasiekė. Tada nuėjusi nutarė Jam atkeršyti. Vieną šeštadienio vakarą, kada jau buvo vėli naktis, ji greitai nubėgusi pas koplytėlę ir jos visus langų stiklus išdaužiusi ir statules išvarčiusi. Kitą po to įvykio dieną Senųjų Varnių vikaras atvažiavęs pas ligonį pro šalią apdaužytos koplytėlės. Dabar galvojas kunigas:

Na, ir žmonės, tikri gyvuliai, vieni puošia, dabina, meldžiasi, o kiti šventvagiai daužo, apiplėšia. Grįžtant nuo ligonio, kunigas su vežusiu jį žmogumi išlipo iš vežimo ir atydžiai ją apžiūrėjo. Atsiminęs vežusis žmogus, kad prieš kiek laiko apie tą koplytėlę sukinėjosi viena kaimo mergaitė ir kiekvieną vakarą ateidavo čia melstis, tai gal čia bus ne kito kieno darbas, kaip tos mergaitės. Tai kunigas paprašęs tą žmogelį, jog jis sužinotų, kas per viena toji mergaitė ir, suradęs ją, atsiųstų pas jį.

Pašaukta mergina nuėjusi pas kunigą ir jam paaiškinusi:

Aš, sakanti, daugiau langus, išvarčiau stovylėles dėlto, kad prašiau, meldžiau Dievą, norėdama ištekėti už to vaikino, kurį aš senai myliu, bet Dievas mano maldos neišklausė ir už tai Jam ir atkeršijau. Pats, kunigėli, per pamokslą tvirtinai, kad prašykite, melskite Dievą, o jis visada išklausys ir kiekvienas apturės tai, ko iš Dievo trokštąs.

Kunigas, išklausęs mergaitės pasakojimo, susiinteresavo tuo įvykiu ir apie tai pranešė Vyskupui Valančiui. Nustebo vyskupas, išgirdęs tokį juokingą atsitikimą, ir nutarė mergaitei tuo reikalu padėti. Tuoju parašė laišką nurodytam tos mergaitės mylimajam ir pasikvietė pas save. Vyskupas sako jaunikaičiui: "Piršiu tau paną ir, jeigu sutiksi, tai pats palaiminsiu judviejų moterystę". — Tuo tarpu Ekscelencijai nieko negaliu pasakyti, nes pirma noriu pamatyti peršamąją, tarė jaunikaitis. Netrukus abu jaunieji stovėjo prieš vyskupą.

— Ar tai tu išdaužei koplytėlės langus, — klausė vyskupas. — Aš, atsakė paraudusi mergaitė. Tai kodėl tu daužei? — Prašiau Dievą... neišklausė, tai ir keršijau. — Ko prašei, kad Dievas išklausytų? Mergaitė ašarodama parodė rankos mostelėjimu į stovintį greta savęs jaunikaitį.

Ar tau patinka, klausė vyskupas jaunikį, toji mergaitė, kurią aš tau dabar peršu už žmoną? Taip, Ekscelencija. Na, tai nors ir koplytėlę sudaužei, bet tavo maldą Dievas išklausė, tarė vyskupas į mergaitę ir kitą šventadienį juos abu palaimino moterystės ryšiu.

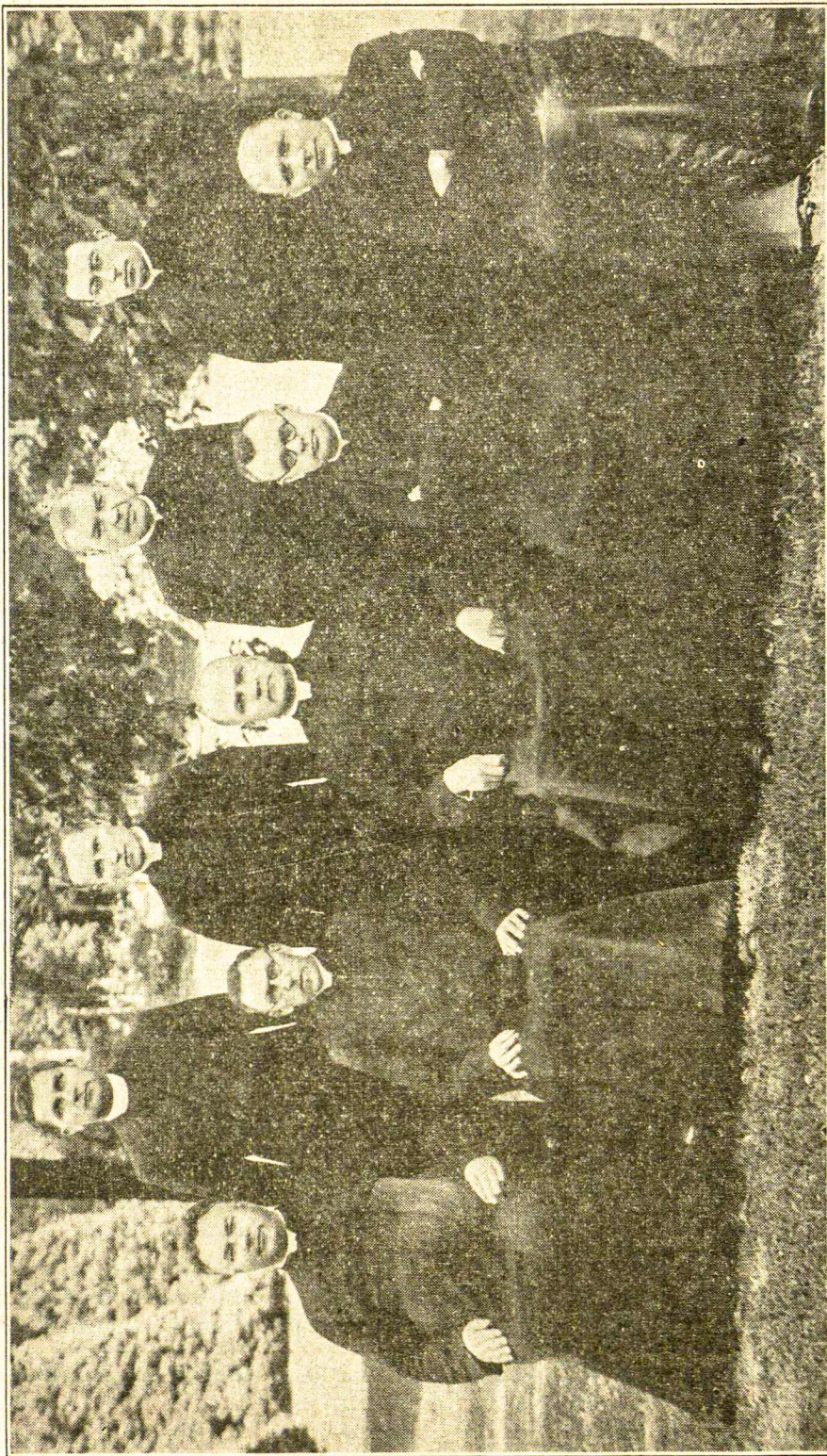
Iš Varniškių pasakojimų užrašė.

Zosė Razbadauskienė.

Kas jus (apaštalus) priima, mane (Jėzų) priima, ir kas mane priima, priima tą, kurs yra mane siuntęs. (Mato X, 40).

"Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę." (Mato V, 20).

TĖVŲ MARIJONŲ ĮVYKUSI KAPITULA BIRŽ. MĒN., MARIANAPOLIO KOLEGIJOJE, THOMPSON, CONN.

Tėvų Marijonų Amerikos Provincijos Kapitulos dalyviai. Iš kairės į dešinę sėdi: kun. J. Vaitkevičius, M.I.C., kun. V. Kulikauskas, M.I.C., d. g. kun. J. Jakaitis, M.I.C., kun. J. Navickas, M.I.C., kun. J. Mačiulionis, M.I.C. Iš kairės į dešinę stovi: kun. P. Skruodenis, M.I.C., kun. A. Andriūšis, M.I.C., kun. A. Bublys, M.I.C., kun. J. Vaškevičius, M.I.C.

Pavyzdingas Karininkas

Vienas karininkas, grįžęs vasarą atostogų, vaikščiojo lauke civiliškais drabužiais apsirėngęs, ir kalbėjo rožančių. Pro šalį ėjo čigonė ir paprašė jį išmaldos. Bet karininkas, įsidėjęs rožančių į kišenę, paklausė ją:

— O kurio tikėjimo tamsta esi?

— Oi, ponuli, tuojau aš jums pasakysiu! Tik pirma norėčiau žinoti, kurio tikėjimo ponas laikosi?

— Na, gerai! Jeigu aš pasakyčiau, kad aš esu žydas...

— Taip, taip ponuli! Dabar ir aš atsiminiau, kad aš esu žydų tikėjimo!

Tuomet karininkas ištraukė rožančių iš kišenės ir tarė:

— Matai, jeigu tu būtum neišsigynusi savo tikėjimo, tuomet aš būčiau davęs tau pašalpą, — o dabar ne!

— Aš nežinojau, kad jūs kunigas!...

— Ne kunigas aš esu, bet karininkas. Ar gi tu manai, kad tik kunigai turi visur katalikiškai elgtis.

J. Š.

Šventvagiška Ranka

Vienas elgeta paprašė Šv. Pauliaus, Nolės vyskupo, išmaldos. Su vyskupu buvęs preletas pastebėjo, kad viena elgetos ranka nudžiūvusi, ir paklausė — dėl kokios priežasties. “Aš esu našlės sūnus,” atsakė su prisilėgtu ūpu elgeta. “Iš pat jaunystės aš pradėjau neklausyti savo motinos ir pamazū išaikvojau visus jos turtus. Kai ji atsisakė atiduoti man paskutinį pinigėlį, aš rėžiau jai šita ranka, kuri dabar nudžiūvusi, ir nelaimingoji krito nebegyva. Tas baisus įvykis atsitiko kaip tik Didžiojo Ketvirtadienio naktį, kurią aš buvau prisirengęs priimti Šv. Komuniją. Nežiūrėdamas to baisaus įvykio, aš drąsiai prisiartinau prie Dievo Stalo. O stebūkle. Lig tik aš šventvagiškai priėmiau Šv. Komuniją, mano ranka ėmė su neapsakomomis sopėmis džiūti. Aš nesavu balsu šaukiau. Susibėgo tikintieji. Susigėdinęs ir susigriaužęs greitai išsprkau iš minios. Nuo to laiko aš vaikiojuos kaip gyvas lavonas ir griaužiuos dėl tos šventvagystės... Ak, mielai iškentėčiau visas žemiškąsias kančias, kad tik galėčiau išveng-

ti pasmerkimo!” Ligi ašarų sujaudintas šventasis vyskupas elgetai tarė: “Neužmiršk, branguti, kad ta Širdis, kurią tu taip įžeidi, yra neapsakomo gerumo. Tik gailėkis, ir gerasis Jėzus tau atleis.”

Senelio Atsivertimas

Vienas uolus Jėzaus Širdies garbintojas ir ištikimas Jos tarnautojas yra papasakojęs šitokią atsitikimą.

“Mano senelis, aštuoniasdešimt aštuonierių metų amžiaus, susirgo pavojinga liga. Jis buvo netikintis žmogus: neigė Dievo buvimą, o ypač sielos nemirtingumą. Jis nebuvo priėmęs net pirmos Komunijos.

Mėginau pasikalbėti su juo apie katalikų tikėjimo gražumą ir reikalingumą, o ypač apie sielos nemirtingumą ir jos paskyrimą amžinajam gyvenimui. Deja, visi mano rodinėjimai neįtikino seno užsispyrėlio.

Tada aš griebiaus kitų priemonių. Artinosi gražusis birželio mėnuo. Aš nutariau tą mėnesį dievotai praleisti ir karštai melstis į Švenč. Širdį nelaimingajam seneliui atversti.

Ir Jėzus išklaušė mano maldos. Pat pradžioje birželio Jo brangiausioji Širdis padarė stebūklą. Vieną vakarą katedros klebonas nuėjo pas ligonį ir apšvietė jį svarbiausiomis tikėjimo tiesomis. Mano senelis išpažino nusidėjimus ir gavo išrišimą. Paskui jis puolė ant klebono kelių, apkabino jį ir tarė: “Tamsta padarei mane laimingą.”

Mano senelio Pirmosios Komunijos diena buvo birželio 4. Tą dieną jis pirmą kartą suprato, kaip Dievas kantriai laukia nusidėjėlio pasitaikymo ir su kokia meile priima atsivertusius. Mes visi senelio vaikai, vaikų vaikai ir namiškiai apsupome jo lovą. Senelis mus visus glaudė prie savęs ir karštai bučiavo. Ir senelis ir mes visi iš to didelio džiaugsmo ir laimės verkėme kaip maži vaikai. Tai buvo nepaprasta ir niekada neužmirštama valanda!

Jėzaus Širdis nepasitenkino senelio atvirumu. Taip ilgai laukusi tos sielos atgijimo, Švenč. Širdis panorėjo, kad jos pamiltasis senelis užmigytų Viešpatyje tą pačią dieną, kurioj Bažnyčia iškilmingai baigia gražias birželio pamaldas.”

MARIJONŲ SEMINARIJOS KLIERIKŲ RAŠINĖLIAI

“ŠVENČ. SAKRAMENTO KARŽYGLIAI”

*Pagal kun. Gruhn S. V. D.
Vertė P. P. Činikas M. I. C.*

(Tęsinys)

MEKSIKOS TARCIZIJUS

EINA žiaurūs persekiojimai. Tai įvyko Guodajaros miestelyje. Calles, kaip vadas, kruvina ranka valdė. Aštuonias-dešimtys penki katalikai žmonės, vyrai ir moterys iš geriausių šeimų, papuolė į policijos rankas. Šie katalikai buvo įtarti, būk pritarė sukilėliams. Bet, tiesą sakant, sučiupti jie todėl, kad jie nepajudinami laikėsi katalikų tarnybos. Dabar tų jau tikrai laukė ištrėnimasis į baisias, skausmų pilnas salas, “Las Tres Maras”, Meksikos Velnių Salas.

Suimti katalikai, nelaimingos bedieviškos tironijos aukos, buvo įmesti į tamsų požeminį kalėjimą. Kalinius saugoti pastatyta labai tvirta sargyba, nes šie katalikai buvo laikomi už labai nepasitikėtinus asmenis. Nežiūrint visokių sergėjimų ir atsargumų, vienam kunigui pavyko sužinoti kaip buvo galima prieiti prie šių kalinių, kurie kentėjo už tikėjimą. Kunigas kalėjime sėdintiems katalikams pasiuntė pranešimą, kuriame nurodė, kad jis būsiąs prie jų rytojaus dieną tam tikrą paskirtą valandą; nurodė, kad jis būsiąs kitaip persirėdęs ir stengsis prieiti apie 50 pėdų nuo kalėjimo sienų. Kunigas toliau rašė, kad kaliniai apie tą valandą padarytų širdingus gailėsčio aktus už savo nuodėmes. Jis tada suteiksiąs jiems generalinį nuodėmių išrišimą. Viskas gražiai pavyko kaip buvo sutarta.

Tačiau dar vieno dalyko trūko Tikėjimo Išpažintojams. To dalyko, kurio jie taip troško pirm negu pradės jie keliauti skausmo ir mirties kelione — Šventos Komunijos. Bet koki būdą išras kunigas nunešti Eucharistišką Duoną šventiems Dievo kankiniams?

Tarpe sumestų katalikų kalinių buvo viena garbingos kilmės Meksikietė moteris. Turėjo ji vieną penkių metų sūnelį, vardu Angelito. Jis parodė daugiau išminties ir sumanumo negu vaikai tokiame amžiuje paprastai turi. Kalėjimo viršininkai nieko neįtardami, leido vaikui kasdien trumpai valandėlei aplankyti ir pasimatyti su savo motinėle. Kunigas nutarė panaudoti šį vaiką Eucharistiškai misijai. Tačiau, kunigas norėjo pirma įsitikinti, ar berniukas supranta šios didelės ir pavojingos misijos svarbumą. Todėl kunigas šitaip kalbėjo vaikelui:

“Angelito, ar žinai kas tai yra Šventoji Komunija?”

“O taip, tai yra saldusis Jėzus.”

“Labai gerai! Ar norėtumei nunešti saldųjį Jėzų motinai ir kitiems kaliniams, kurie su ja kalėjime.

“Taip, labai noriai taip padaryčiau!”

“Bet, jei anie piktieji ir žiaurūs kareiviai mėgintų išplėsti nuo tavęs saldžiausį Jėzų, ką tada darytum?”

“Tada turėtų jie pirma mane užmušti!”

Berniuko žodžiuose ir džiaugsmu žibančiose akyse pasirodė toks neperlaužiamas pasiryžimas, kad kunigas jau ilgiau neabejojo ir nieko nelaukė. Sujaudintas kunigas, drebančiomis rankomis naujojo Tarcizijaus rūbuose paslėpė auksinę dėželę, kurioje įdėtas Švč. Sakramentas. O berniukas, linksmas ir išdidus, nusiskubino kaip paprastai prašyti, kad leistų jį į kalėjimą motinos aplankyti. Praeidamas pro sargus, jis kaip visada pasikalbėjo ir su sargybiniais, ir kaip mokėjo juos palinksminti. Greitai pasiskubino pro kalėjimo vartus ir už trumpos valandos jau buvo pas motiną. Kareivių akivaizdoje, kurie nieko neįtarė, visą laiką turėdamas mintyje didelį iš to pavojų, berniukas atliko savo misiją. Kaip ir kitus

kartus, taip ir dabar vaikas abiem rankom apsikabino apie motinos kaklą, ją pabučia-vo, ir su reikšmingu žvilgsniu, pavyko jam slapta motinai paduoti Švenčiausiąjį Sakramentą. Panašiai padarė ir kitiems kaliniams. Visiems vaikas suteikė Narsiųjų Duonos ir tokiu būdu su atgamtiška jėga juos prirengė prie būsimų skausmų, kentėjimų.

Koks reginys! Tikrai, angelai turėjo kuo stebėtis, kada jie žiūrėjo iš dangaus į mažąjį karžygį, kurio rankutes Dievo Apvaizda panaudojo, idant galėtų Jis įeiti į aštuonias dešimtis išpažintojų širdis ir tokiu būdu juos padaryti ištikimus iki mirties. (Bus daugiau.)

“DIEVAS — SUTVĖRĖJAS IR VALDYTOJAS”

DIEVĄ vadiname “dangaus ir žemės Sutvėrėju, nes Jis sutvėrė, t. y., Savo visagalinčia valia padarė iš nieko visą pasaulį, dangų, žemę ir visus daiktus ten esančius. Dievas sutvėrė pasaulį ne dėl to, kad jis buvo Jam reikalingas; juk Dievas Savyje yra begalo turtin- gas, laimingas, todėl Jam, apart Savęs, daugiau nieko nereikia. “Tu esi mano Dievas, nes Tau mano daiktai nereikalingi.” (Ps. XV, 2).

Dievui, apart Savęs, nieko nereikia, tačiau Jis sukūrė kitus sutvėrimus ir daiktus todėl, kad Jis yra begalo geras ir norėjo Savo gerumą ir kitiems sutvėrimams suteikti. Šventasis Augustinas sako: “Mes esame, nes Dievas yra geras.” Dievas jokiu kitu tikslu mus nesutvėrė, kaip tik tuo, kad mums suteiktų Savo neišsemiamos gausybės turtų. Dievas sutvėrė pasaulį ne Savo sutvėrimams, bet Sau, t. y., — Savo garbei. Betgi neužmiršo ir neužmiršta ir sutvėrimų labo. Dievas užlaiko ir valdo pasaulį, kad jis neiširtų ir nesugrįžtų į pirmąjį stovį — nieką. Ta pati Dievo valios galia, su kuria Jis sutvėrė pasaulį, irgi yra priemonė, su kuria Jis tą pasaulį užlaiko. Dievas tame valdo pasaulį, kad visus daiktus užlaiko, prižiūri, jais rūpinasi ir Savo išmintimi bei gerumu viską verčia į tą, kuriam Jis pasaulį sutvėrė. “Dievas sutvėrė mažą ir didelį ir visus lygiai Jis valdo.” (Išm.

VI, 8). Ši rūpestingą Dievo prižiūrėjimą pasaulio išlaikyme ir valdyme vadiname Dievo Apvaizda.

Dievas yra begalo geras, šventas, tobulas. O tačiau pasaulyje yra tiek daug blogo ir nedorybės. Todėl daugeliui žmonių kyla klausimas, kodėl Dievas, būdamas toks geras, šventas valdydamas pasaulį leidžia, kad pasaulyje būtų tiek daug blogo? Ar Dievas pritaria blogui? Pirmiausia, Dievas būdamas begaliniai geras, pati tobulybė, šventumas, negalėjo sutverti tai, kas visiškai Jo ypatybėms prieštarauja. Betgi, juk Dievas žmogui davė liuosą valią, ir dėl to, žmogus iš silpnybės dažnai linksta prie blogo ir jo sau pasieško. Toliaugi, kas svarbiausia, Dievas yra toks visagalis, kad net ir iš blogo gali padaryti gera. Šią tiesą aiškiai matome iš Seno Įstatymo, iš Juozapo gyvenimo Egipte. Juozapo broliai, jam bloga velindami, pardavė jį pirkliais. Kiek metų vėliau, Juozapui jau esant Egipto valdovu, jo broliai atvyksta į Egiptą maisto pirktų. Juozapas broliams tada tarė: “Jūs prieš mane manėte blogą, bet Dievas paver- tė jį gerą.” (Gen. 50, 20).

Mes dažnai stebimės, kad Dievas visus žmones taip mylėdamas, visgi leidžia ant žmonių tiek daug kentėjimų. Šių kentėjimų ir kryželių tikslas yra tas, kad nusidėjėliai pažintų Dievo bausmes, darytų už nuodėmes atgailą ir apsisaugotų nuo amžinos pražūties. Toliau, Dievas net ir geriems, šventiems žmonėms siunčia kryželių ir skausmų, kad jie taptų tobulesni, šventesni ir pelnytų sau daugiau nuopelnų danguje. Gražų pavyzdį matome Juozapo brolių gyvenime. Jie išėję iš kalėjimo, gailėjosi už savo kaltę ir Juozapui sakė: “Mes nusipelnėm šiuos dalykus kentėti, nes mes nusidėjome prieš brolių.” (Gen. 24, 21).

Ir mes pasimokykime iš tų brolių: taikymės prie Dievo valios, nuolankiai ir kantriai priimkime kasdieninius kryželius. Tokiu būdu geriau Dievui atsilyginsime už mūsų kaltės, kitiems duosime gerą pavyzdį, ir pelnysime daugiau nuopelnų taip čia ant žemės, taip ir amžinam gyvenimui. Tik tokiu būdu galime patikti Dievui — mūsų Sutvėrėjui ir Valdytojui.

And. Naudžiūnas, M.I.C.

MIRUSIŲJŲ PAGELBA

NEKARTĄ lietuviškuose laikraščiuose mums teko skaityti pagyrimai svetimtaučių, kad jie mirdami žymią savo turty dalį paskiria religiniams ar labdaringsiems reikalams. Pagyrimai labai teisingi, nes iš tikrųjų taip yra. Žinoma, dažniausiai taip padaro turtingi žmonės, kurie turi ką saviesiems palikti ir ištenka taip pat prakilnesiems dalykams palikti. Dėlto svetimtaučių įstaigoms, ar vienuolių vedamoms, ar kokių labdaringų draugijų užlaikomoms, pasidaro lengva išsilaikyti: joms netenka su skurdu kovoti ir su neramumu į ateitį žiūrėti.

Mes lietuviai dar tokių gerumų nesusilaukėme. Todėl mūs įstaigos materialiai sunkiai gyvuoja, nuolatos su vargu kovoja, daug įvairių reikmenų joms trūksta, o dėl to net pats mokslas nekartą turi nukentėti. Be to, vienuoliai ar vienuolės, kurie tas reikalingas lietuviams įstaigas veda, priversti yra ištiesę rankas, kaip elgetos, maldauti gerų žmonių pagalbos. Vienuoliams tai labai skaudu, nes, iš tikrųjų, kaip kam gali atrodyti, kad vienuoliai tam ir yra vienuoliais, kad nuolatos prašinėtu iš žmonių aukų. Kad ne įvairios mokslo ar labdarybės įstaigos, kurias vienuoliai veda ir užlaiko, kad ne neturtingumas auklėtinių, kuriuos visus už labai pigiai moko ir užlaiko, o labai žymią dalį jų užlaiko ir moko visiškai be jokio atlyginimo, tai vienuoliai neprašinėtu pagalbos.

Dabar gi vienuoliai ir visą savo uždarbį ir visas aukas, gautas iš žmonių sunaudoja pačiai visuomenei, kuriai rūpinasi priruošti gerų žmonių, kurie vėliau toje pačioje visuomenėje dirbtų ir jai visokiuose gyvenimo reikaluose padėtų.

Tie vienuolių darbai vienok jau ima vis labiau kreipti į save žmonių dėmesį. Dievo ir tikėjimo priešai su visu įsiutimu puola vienuolius, nesigailėdami jiems biauariausių šmeižtų, niekšiškų priekaištų, pramanytų priekaišijimų. Jie nori tuo būdu trukdyti vienuolių darbus ir atgrasinti nuo jų žmonių visuomenę. Kaip kurie, net aklesni katalikai tam tiki, ir kartu su bedieviais eina prieš vienuolius ir jų darbą, bet daugiau žmonių, priešingai, ima gilintis labiau

į vienuolių darbus ir pamato, kaip neteislingai jie puolami. Tuomet ima dar labiau remti vienuolius.

To ima susilaukti lietuvių vienuoliai ir vienuolės. Juo labiau juos ima bedieviai pulti, tuo daugiau jiems eina pagalbon geri žmonės. Ne tik, gyvi būdami, bet ir mirdami, jų nepamiršta. Jie nori net ir po mirties su tais vienuoliais išvien dirbti Dievo garbei ir Bažnyčios naudai.

Lietuviai jau ir ima įprasti daryti palikimus vienuolynams. Reikia tikėtis, kad tas susipratimas auks ir susilauksime dažnesnių atsitikimų, kad tas ar anas žmogus mirdamas paliko savo turto dalį katalikiškoms įstaigoms.

Galiu čia pridėti gražų pavyzdį vienos lietuvaitės iš Worcester, Mass. Nekuri Marcelė Stoškiūtė per Didžiai Gerb. Kun. J. Jakaitį paliko \$500.00 kilniems tikslams. Tai žymi suma pinigų teko Tėvų Marijonų Seminarijos naujai koplyčiai. Ji sau pasistatė paminklą ir toje koplyčioje nebus pamiršta. Gal ją užmirš giminės ir pažįstami, bet ten ji nebus pamiršta.

Reikia tikėtis, kad tokių atsitikimų pasikartos vis dažniau. Bet kas gyvas savo ranka įteikia auką, tai dalykas dar tikresnis. Gyvieji nemažiau už mirusius reikalingi dvasinės pagalbos: jie jos gausiai susilaukia dėl savo aukų ir kitokios pagalbos.

MARCELĖ STOŠKIŪTĖ

A. a. Marcelė, gyva būdama rėmė Tėvų Marijonų darbus, ji ir mirdama jų nepamiršo. Atsidėkojant jai, tapo atlaikytos iškilmingos Šv. Mišios už jos sielą liepos 29 d., ir visi Rėmėjai kviečiami ją atminti savo maldose.

Paminklas Po Paminklo

Altoriai

TURĖTI paminklas sau ar saviesiems bažnyčioje ar ypatingai vienuolių koplyčiose yra ypatingai naudingas. Tokį paminklą mato skaitlingiausios minios žmonių ir tai nuolatos, galima sakyti, kasdien ir atmena savo maldose tuos, kuriuos paminklas primena.

Vienuoliai savo maldose nuolatos atmena savo geradarius. Dažnai rengia už geradarius viešas, iškilmingas pamaldas. Tėvai Marijonai turi savo kasdienėse ryto ir vakaro maldose tam tikras maldas už savo geradarius. Tose maldose atmenami gyvieji ir mirusieji geradariai. Kas supranta maldos svarbą ir jos didžią vertę pas Dievą, tas būtinai džiaugsis patekęs skaičiuntų, už kuriuos tos maldos nuolatos eina.

Todėl galima suprasti, dėlko ir naujai statomoje Tėvų Marijonų Seminarijos koplyčioje tų paminklų skaičius auga. Jau yra visiems altoriams fundatoriai. Vadinasi, kas altorius toje koplyčioje tai bus vis keno nors paminklas. Taigi ir Šv. Mišių atnašoje aukotojai bus prisimenami.

Langai

Koplyčion bus dedami gražūs, spalvuoti, paveiksluoti langai. Yra gandų, kad ir juos kaip kas jau rengiasi pasiimti sau kaip paminklą. Langų bus gana daug ir įvairaus didumo. Taigi ir jų kainos bus gana skirtingos. Bus vienas gražus, didelis, apvalus langas fronte. Jis brangiausias. Toliau eina keturi šoniniai dideli ir keturi mažesni langai. Bus ir dar mažesnių. Taigi norintiems turėti sau paminklas languose yra gražios progos.

Susidomėjęs šiais reikalais gali kreiptis šiuo adresu:

*Rev. V. Kobilkauskas, M.I.C.
Marian Hills Seminary
Hinsdale, Ill.*

AUKOS SEMINARIJOS KOPLYČIAI:

Leščinskienė Ant. (Saldžiausios širdies altorių)	\$ 1000.00
Kun. Jenkus Kaz. (langą — žadėjo daugiau vėliau), davė	100.00
Stoškiūtė Marcelė a. a. (pomirtinis palikimas)	500.00
Samuolienė Mar., Worcester, Mass. (altorėliui ir plytom)	550.00
Dusevičienė Emil., Worcester, Mass.	100.00
Svikliūtė Mar.	5.00
A. C.	10.00

Rožančiaus Draugija, Shenandoah, Pa., per p. Ropienę.	4.00
Ropienė	1.00
Liberienė Magd., Worcester, Mass.	2.00
Mrs. Žolynienė, Chicago, Ill. (amžinojo nario dalinė mokes.) ..	10.00
Šauliai Juozapas ir Julijona, Shirley, Mass.	100.00
Pukelienė A., Chicago, Ill., paaukojo daug gražių ir gražiai padarytų lininių baltynių, kurie yra vartojama per Šv. Mišias.	

Visiems nuoširdžių padėką reiškia ir savo maldas už juos aukoja

Tėvai Marijonai.

MISIJŲ REIKALU

Paskirta du Tėvų Marijonų kunigai misijoms Amerikoje — kun. J. Mačiulionis, M.I.C. ir kun. A. Markūnas, M.I.C. Su misijomis pradės važinėti rugsėjo mėnesį.

Visi gerb. klebonai, kurie nori gauti misijonierių prašomi kreiptis sekančiu adresu:

KUN. J. MAČIULIONIS, M.I.C.,
2334 So. Oakley Ave.,
Chicago, Ill.

P.S.: Prašome gerb. klebonų kaip galima anksčiau savo prašymą atsiųsti, kad būtų galima sudaryti misijų maršrutą.

Kun. J. Mačiulionis, M.I.C.,
misijų tvarkytojas.

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs norėtumėte save paaukoti Dievui kaip Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyne ramybėje bei tyloje?

Jei moki kokį nors amatą, pašvesk jį Dievo tarnyboj! Jei nemoki jokio amato, mes Tamstą mielai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaukok geram tikslui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl tolimųjų informacijų kreipkis į

REV. FATHER MASTER OF NOVICES
Marian Hills Seminary Hinsdale, Ill.

Katalikų Pasaulyje

MEXICO CITY. — Meksikos katalikų organizacija turėjo čia nacionalią suvažiavimą. Paaiškėjo, kad, nepaisant gyvenamų persekiojimų, katalikai buriasi į katalikiškas organizacijas ir dirba tikėjimo gerovei.

Meksikos katalikų akcijos organizacija turi daugiau kaip 120,000 narių. Tai žymus skaičius, atsižvelgus į sunkų gyvenimą, į įvairias kliūtis ir Bažnyčios priešininkų dūkimą. Suvažiavime daug svarstyta katalikiškų mokyklų klausimas, religinis švietimas ir darbininkų buitis. Šiais visais reikalais katalikų veikla perdėm varžoma.

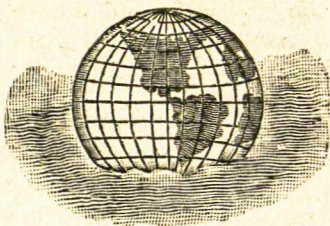
VATIKANAS. — Popiežius Pijus XI audiencijon priėmė 40 kanadiečių maldininkų grupę, kurių priešakyje buvo kun. F. G. Gaduory iš Joliette.

LONDONAS. — Anglijos karalienė našlė Mary atlankė St. Mary's Training katalikų kolegiją Strawberry Hill. Šioj kolegijoj mokosi jauni vyrai mokytojavimui katalikų mokyklose. Kolegija yra kunigų vincentėnų žinioje.

WASHINGTON. — Šventojo Tėvo Popiežiaus Pijaus XI išleista enciklika apie krotumuosius vaizdus paskleista šios šalies visose dalyse. Keliolika katalikiškų laikraščių atspausdino enciklikos visą tekstą. Be to, enciklika yra atspausdinta brošiūros formoje ir platinama. Visose 48-se valstybėse pasauliniai laikraščiai atspausdino enciklikos svarbesniasias dalis.

MANILA, Filipinų salos. — Paskirti komitetai XXXIII tarptautinio Eucharistinio kongreso vykdymui ir tvarkymui. Kongresas įvyks šiame mieste 1937 m., nuo vasario mėn. 3 iki 7 dienos imtinai. Komitetus sudaro visi vyskupai, eilė kunigų ir pasaulininkų.

VATIKANAS. — Išleista Vatikano pašto ženklai katalikų spaudos pasaulinės parodos paminėjimui.

AMSTERDAMAS, Olandija. — Vokietijos vyskupai turės metinį suvažiavimą Filda mieste rugpiūčio mėn. pradžioje. Šį kartą jie turės spręsti nepaprastai didelės svarbos sprendimus vykstant Bažnyčios persekiojimams. Patirta, kad šiame vyskupų suvažiavime pirmą kartą dalyvaus ir Popiežiaus atstovas (muncijus) Vokietijai.

Katalikų spauda aršėja Vokietijoje, kadangi hitlerininkai nepataisomi. Ir toliau kovojama prieš katalikų jaunimo organizacijas, politiniais sumetimais katalikų kunigai areštuojami. Katalikiška spauda ir žodis suvaržyta. Katalikiškiems laikraščiams uždrausta paduoti vyskupų išleidžiamų ganytojiškų laiškų ne tik turinius, bet ir ištraukas.

Tai problemos, kurias suvažiavę vyskupai turės spręsti, kad iš kalno būti pasirengus atkaklion kovon už Bažnyčios laisvę ir teises.

MILWAUKEE, Wis. — Liepos 27 dieną palaidotas miręs J. Muench, 72 m. amž. Fargo diecezijos (N. D.) vyskupo A. J. Muench tėvas. Atvykęs čia vyskupas sūnus laikė pontifikalines gedulo Mišias Šv. Bonifaco bažnyčioje.

CASTLE GANDOLFO. — Šventasis Tėvas Popiežius Pijus XI liepos 28 priėmė audiencijon amerikiečių maldininkų grupę, kurių tarpe buvo trys naujai įšventinti kunigai.

WASHINGTON. — Maniloj įvyksiančiam 1937 metų pradžią tarptautiniam Eucharistiniam kongresui paminėti Filipinų salų vyriausybė nusprendė išleisti šešių denominacijų pašto ženklus. Šie ženklai jau dirbami J. Amerikos Valstybių spaustuvėje, Washingtone. Ant visų ženklų bus Eucharistinis simbolis. Kiekviena denominacija (ženklų vertė) bus kitokios spalvos.

PARYŽIUS. — Įvyksiam Prancūzijos kardinolų, arkivyskupų ir vyskupų suvažiavime padaryta rezoliucija, kuriaja nustato-

mas katalikų, kunigų, pasaulininkų ir organizacijų, dalyvavimas šalies politikoje.

Kunigams nurodoma, kad jie visados eitų savo pilietines pareigas, bet kad neturėtų glaudžių ryšių su politinėmis partijomis. Be glaudžių santykių su tomis partijomis kunigai gali sėkmingai dirbti už Bažnyčios, šeimos ir katalikiškų mokyklų teises katalikiškų tiesų pagrindais.

— Maždaug prieš 18 metų iš Dietkirzheno (Vokietijoje) bažnyčios dingo begalo didelės meno vertės paveikslas. Jis buvo išpiaustytas iš medžio ir vaizdavo tris Karalius. Dabar vienas Amerikoj gyvenęs dietkirchenietis, lankydamas Washingtono paveikslų muziejų, pamatė visiškai panašų paveikslą. Jis ima klausinėti, tyrinėti ir, pagaliau, paaiškėja, kad tai tas pats paveikslas. Tas paveikslas buvęs pavogtas ir parduotas kažkokiam amerikiečiui, o šis parvežęs Amerikon ir padovanojęs muziejui. Dabar eina derybos, kaip paveikslą atsiimti ir vėl grąžinti senojon bažnyčiai.

— Per pastarąjį visuotinį streiką Prancūzijoje susstrebavę darbininkai užėmė Mulhousės fabriką. Streikininkų tarpe buvo daug katalikų, kurie nepanorėjo praleisti sekmadienio neišklausę Šv. Mišių. Jų pareikalautas, streiko komitetas pakvietė kun. Brunnerį atlaikyti pamaldas pačiame fabrike.

Didžiulėse fabriko patalpose buvo greitomis pastatytas paprastutis altorius. Pamaldose dalyvavo per 200 darbininkų ir tarnautojų. Po Mišių kunigas pasakė trumpą pamokslėlį, padėkodamas už tokią katalikų darbininkų drąsą reikalaujant pamaldų ir jose gausiai dalyvaujant.

Tos Šv. Mišios buvo tam tikra maloni netikėta žinia visame mieste.

LIETUVIAI KATALIKAI AMERIKOJE

CLEVELAND, Ohio. — Liepos 3 d. kun. K. Petreikis, buvęs vikaru Šv. Jurgio parapijoje, tapo paskirtas klebonu į Youngstown, Ohio, Šv. Pranciškaus lietuvių parapijoje.

Kun. K. Petreikis yra aukštos doros ir

tikro pašaukimo kunigas. Jisai per trumpą laiką (apie metus laiko) Šv. Jurgio parapijiečių tarpe išigijo didžiausios pagarbos. Jo asmenyje netekome nepaprastai dievoto, rimčiausio būdo ir jautrios širdies žmogaus. Youngstowniečiai lietuviai laimingi gavę savo parapijoje klebonu kun. Kaz. Petreikį.

Kun. K. Petreikiui išvykus į Youngstown, J. E. Vyskupas J. Schrembs paskyrė į Šv. Jurgio parapiją Cleveland, Ohio, tik ką iššvęstą jauną kunigą Tamą Sofranek iš Youngstown, Ohio.

BALTIMORE, Md. — Ketvirtadienį, liepos 16 d. nors buvo šilta, tačiau Šv. Panelės Marijos Škapliernos šventė mūsų bažnyčioje buvo apvaikščiujama iškilmingai. Vakare buvo Mišparai; kas negalėjo ateiti išklausyti Šv. Mišių, atėjo ant Mišparų. Tas mums priminė saldžią jaunystės dieną, kada mažas būrelis vaikelių, klūpodami prie Panelės Švenč. altoriaus, su meile ir džiaugsmu širdelėse laikė rankose rožančių ir škaplierius, iki kunigas uždėjo juos ant kaklo ir visam amžini pavedė globai Dangiškos Motinos. Tikrai yra saldus atsiminimas jaunystės, kurią teko praleisti Lietuvoje.

HARTFORD, Conn. — Šiais metais, kaip paprastai, Hartfordo Liet. Vyčiai turėjo metinį išvažiavimą. Išvažiavimas įvyko Southwick, Mass., Lake Congamond liepos 12 d. Diena buvo labai graži ir visas organizuotas Liet. Vyčių jaunimas turėjo labai linksmą laiką. Tą pačią dieną ir Bristolio liet. katalikų jaunimas — Lithuanian Catholic Crusaders — irgi turėjo metinį išvažiavimą toje pačioje vietoje. Abidvi liet. kat. draugijos ir Vyčiai iš Hartfordo ir "kryžiuočiai" iš Bristolio rungėsi žaisdami "soft ball". Visi žaidimai išėjo lygiomis.

MASPETH, L. I. — Šeštadienį, liepos 18 d. parapijos salėje sąjungietės suruošė "Kauliukų" vakarą savo narės s-tės M. Adomaitienės dukrelei Julytei, kuri yra našlaitė ir ligonė jos gimtadienio proga. Susirinko nemaža sąjungiečių ir svečių. Vakaro vedėja buvo p. V. Valantiejienė. Visi laiką praleido gražioje nuotaikoje. Prie kiekvieno stalo buvo dovanų. Gražios dovanos ir gimtadienio pyragas su 27 žvakutėmis traukė visų

akis. Tai pirmas tokias gražus įvykis ir lab-darybės darbas Maspethe. Padaryta pelno \$25.70; visas atiduota Julytei. Iš džiaugsmo jos ašaros vilgė nuvargusius skruostus.

LIETUVOJE

MARIJAMPOLĖ. — Birželio 30 d. J. E. Arkivyskupas Pr. Karevičius, M.I.C. išva-žiavo iš nuolatinės savo gyvenamosios vie-tos Marijampolės Marijonų Vienuolyno į Birštoną pasigydyti. Apsigyveno Dr. Brun-dzos namuose aukštesniajame Nemuno kran-te. Čia Ekscelencija mano pagyventi koki mėnesį laiko.

Marijampolės Marijonų Vyresnysis Gerb. Kun. V. Gergelis, M.I.C. iš Jo Ekscelenci-jos gavo laišką, kuriame siunčia savo ge-riausius linkėjimus ir sveikinimus ir džiau-giasi, kad gerai veikia sveikatą graži Birš-teno gamta ir ramį nuotaiką.

TROŠKŪNAI. — Apvogė Troškūnų Pran-ciškonų vienuolyną. Piktadariai nakties metu specialiu raktu atsidarė vienuolyno du-ris, išplėšė kasą ir iš jos pagrobė 700 litų. Vietinė policija vagį tuoj susekė ir pinigus rado paslėptus bato aule. Tai buvęs vietos gyventojas. Jis atiduotas teismui.

TIRKŠLIAI. — Liepos 1 d., nuo šalia užsidegusio medinio namo, užsidegė ir Tirk-šlių bažnyčios bokštas. Gaisrininkų įrankiai nepajėgė tiek aukštai paduoti vandenį, tad tuojau ėmė degti stogas ir sienos. Iš baž-nyčios beliko tik pelenų krūva. Vertingės-nis bažnyčios turtas išgelbėti pasisėkė. Be bažnyčios sudegė dar 7 triobesiai. Vienas žmogus, gelbėdamas savo namą, nukrito nuo stogo ir smarkiai susitrenkė. Išvežtas į Ma-žeikių ligoninę.

ŠAKIAI. — Bažnyčios statymo darbas varomas visu smarkumu, jau suvežta bemaž visa reikalinga statybai medžiaga. Dirba daug darbininkų, kuriems vadovauja p. An-tanas Stadalius. Susipratę katalikai noriai aukoja aukas ir darbą.

MARIJAMPOLĖ. — Liepos 5 d. Ange-laičiai minėjo savo 15 m. veikimo sukaktį, o Marijos Vaikai 5-rių metų. Šventė pa-vyko. Angelaičių čia yra per 1000 narių.

ŠAKIAI. — Teko patirti, kad rugpiučio 23 d. Šakiuose įvyksianti didžiulė jaunų vy-rų diena, į kurią uoliai ruošiasi visi susi-pratę Zanavykijos katalikai vyrai.

GAURĖ. — Jau beveik 40 metų praėjo nuo to laiko, kada čia jaunas kunigas pir-mą kartą atnašavo Dievui pirmasias savo Mišias. Todėl ir nenuostabu, kad liepos 5 d. žmonių minios suplaukė į Gaurę gauti iš kunigo Antano Sadausko palaiminimą.

Po iškilmingų pamaldų, artimieji kaimy-nai ir giminės tuo šventu džiaugsmu dali-jasi su primicijantu jo tėviškėje Burbiškiuo-se. Pietų laike sveikinimų ir linkėjimų be galo, be krašto. Pats kunigas yra kilęs iš gana skaitlingos šeimos. Dar besimokyda-mas neteko tėvelio. Ir retai galima rasti tokių šeimų — visi deda galvas už vieną, vienas už visus.

PAŽINKITE ŠVENTO GYVENIMO LIETUVĮ ARKIVYSKUPĄ

Parsitraukite ir skaitykite didelę knygą vardu:

“Arkivyskupas Jurgis Matulevičius”

Vis labiau ir labiau auga pasitikėjimas šiuo šventu vyru, mūsų mylimu tautiečiu. Nebetoli gal ir tie laikai, kada Dievas leis jį išvysti šventuoju paskelbtą.

Kiekvienam įdomu pažinti jo gyveni-mas. Jį sužinosime iš neseniai išėjusios knygos, vardu “**ARKIVYSKUPAS JURGIS MATULEVIČIUS**”.

Knyga parašyta ne vieno žmogaus, bet daugelio Lietuvos profesorių, kunigų, moky-tojų. Knyga yra didelė su stipriais kietais viršais, su persiuntimu kaina \$1.75.

“LAIVAS”

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

Platinkite naudingiausią savaitraštį “Kristaus Karaliaus Laivas”

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Vien tik laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 8c kra-sos ženklelį atsakymui.